

А хората обичали цигулката му; — душатд на цигуларя.
Хората обичали цигулката му — а най вече я обичали дѣвойкитѣ... защото тя винаги радостни приказки имъ раз-
правяла... Цвѣтя носѣли тѣ,—съ вѣнци покривали сребриста-
та му коса... И, сѣкашъ, не главата му кичели тѣ, а душата
му... Защото обичали дѣвойкитѣ душата му...

И всички му шъпнѣли:

— Обичамъ те! Обичамъ те!...

И душата му чувала словата и все пакъ пустота царѣла
въ нея... Не намирала тя образи, въ които да въплоти тия
слова.

А дѣвойкитѣ винаги, на всѣкждѣ шъпнѣли:

— Обичамъ те! Обичамъ те!...

И съ цвѣтя китѣли побѣлѣлата му глава.

А случило се веднажъ, че цигуларьтъ заболѣлъ... За-
болѣлъ и легналъ въ легло...

И леглото му било само отъ цвѣтя... Една прѣзъ друга
идвали дѣвойкитѣ и го отрупвали съ цвѣтя... Въ цвѣтя лег-
налъ той, като царь на своя тронъ... И мирисъ кадѣлъ
вредъ...

Ала никой болката му не знаелъ...

До него лежала цигулката му безмълвна, като да била
мъртва... Мъртва легнала душата му...

А тѣ го питали и го тѣшали...

А той отврѣщаль: — Идва ли тя?

— Не! Никой не е идваль...

— Никой не е идваль!...—простенвала цигулката му....

И тѣ пакъ го тѣшели...

А той пакъ продумваль: — Ще дойде ли тя?

— Никой не знае, ще дойде ли тя! — отврѣщали дѣвой-
китѣ....

— Никой не знай!... Никой не знаелъ!... стенѣла и
цигулката...

И тѣ пакъ го тѣшели: — Защо ти е тя? Нали ние сме
тука? Ние те обичаме! Обичаме те безкрайно...

А той мълчалъ—нищо не казваль... Мълчала и цигул-
ката му...

А ей, че болката се разгорѣла, и той шъпнѣлъ: — тя
трѣбва да дойде!...

И цигулката думала:—Да! Трѣбва да дойде!...

А тѣ казвали:—Не! Тя не ни трѣбва!... Тя е хубава, но
горда!... Горда като топола... И тайна като морски глжи-
пи!... И нѣма, като сфинксъ!...—Тя не ни трѣбва!...

И послѣ:—защо ти е тя? Ние те обичаме!...

А цигуларьтъ нищо ни казваль.. Само махналъ ржка и вси-
чки пропѣдилъ...